Opinions

El cinema ha reviscolat! És un fet que tothom admet (directors, actors, productors, distribuïdors, ...). No només veim llargues cues d'espectadors a les grans produccions, sinó que el cinema europeu tampoc no es pot queixar de l'afluència de públic aquests darrers anys. Ja n'hi havia prou que el cinema fos considerat el germà petit i un poc bord de les manifestacions culturals (pintura, teatre, música), en canvi, el cinema les reuneix totes i les posa a l'abast d'un públic heterogeni.

Per això, un moment de bona salut com aquest, encara és més adient per recordar que durant temps no tan bons hi ha hagut gent, tots els que han fet possible els quatre anys de *Temps Moderns*, que ha mantingut la mateixa il·lusió pel cinema i que s'ha esforçat per animar els espectadors a contemplar bones pel·lícules.

En la ja centenària història del cinema hi ha hagut grans productes, des de *Ben Hur* fins al *Titanic* d'enguany, al costat d'obres d'art com el *Hamlet* de K. Brannagh, i petites sorpreses que ens dóna l'art cada temporada (*Sospitosos habituals*, *Full Monty*,... per esmentar-ne algunes de les darreres). Jo crec que aquesta revista, *Temps Moderns*, es pot considerar amb les darreres, una revista sense pretensions de difusió, però sòlida, que fomenta un esperit crític entre els espectadors i que és molt útil per als no cinèfils, com jo, a l'hora de valorar més críticament uns aspectes o uns altres dels films, perquè la descripció de la pel·lícula i l'opinió dels articulistes sempre ens ajuden a fruir un poc més a l'hora de veure-la.

Així, doncs, vull donar l'enhorabona a tots els que fan la revista i a l'entitat, Sa Nostra, que sempre ha demostrat interès per aquest art, amb la realització de magnífics cicles de cinema (ara record els dedicats a Stanley Kubrick i Gutiérrez Alea, o el dedicat a imatges inèdites de la Guerra Civil espanyola), que han permès la projecció de pel·lícules que difícilment haguéssim pogut veure sense sortir de l'illa. Confii que aquest aniversari vos animi a continuar amb una revista tan interessant i amb qualsevol altra iniciativa en l'àmbit del cinema.

Jaume Gil
Director General de
Política Lingüística

No hi ha cap dubte que la creació de la revista *Temps Moderns*, ara fa quatre anys, va ser tot un encert. Eren moments en què la indústria videogràfica tornava deixar pas a la pantalla gran, després d'alguns anys de vida en precari, tot envaïda per aquell consum de pel·lícules més immediat, més a la carta i, perquè no dir-ho, molt més fred.

Es tractava, idò, d'un bon momet per crear un fòrum de debat i anàlisi sobre el món cinematogràfic tot lligat a l'esforç que, des d'anys abans, anava dedicant "SA NOSTRA" a la programació de cinema al seu Centre de Cultura.

Crec, sincerament, que *Temps Moderns* ha realitzat una aportació ben positiva al cinema a les nostres illes, una revista de "literatura cinematogràfica" era ben necessària. Ara, només ens cal que la producció illenca s'incentivi, es promogui i pugui ocupar un ampli espai a Temps Moderns.

Damià Pons i Pons
Conseller de Cultura i
Patrimoni Històric
Consell de Mallorca

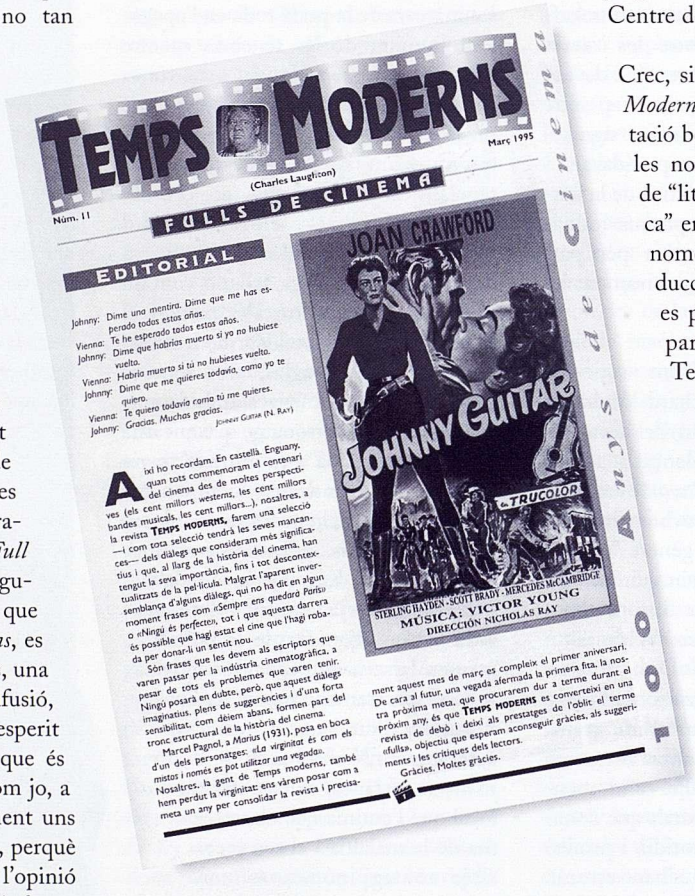
TEMPS MODERNS
Març 1995
(Charles Laughton)
Núm. 11
FULLS DE CINEMA
EDITORIAL
JOAN CRAWFORD
JOHNNY GUITAR
TRUCOLOR
STERLING HAYDEN - SCOTT BRADY - MERCEDES McCAMBRIDGE
MÚSICA: VICTOR YOUNG
DIRECCIÓN NICHOLAS RAY
Johnny: Dime una mentira. Dime que me has esperado todos estos años.
Vienna: Te he esperado todos estos años.
Johnny: Dime que habrías muerto si yo no hubiese vuelto.
Vienna: Habría muerto si tú no hubieses vuelto.
Johnny: Dime que me quieres todavía, como yo te quiero.
Vienna: Te quiero todavía como tú me quieres.
Johnny: Gracias. Muchas gracias.
Johnny Guitar (N. Ray)
Així ho recordam. En castellà. Enguany, quan tots commemoram el centenari del cinema des de moltes perspectives (els cent millors westerns, les cent millors bandes musicals, les cent millors...), nosaltres, a la revista TEMPS MODERNS, farem una selecció —i com tota selecció tendrà les seves mancances— dels diàlegs que consideram més significatius i que, al llarg de la història del cinema, han tengut la seva importància, fins i tot descontextualitzats de la pel·lícula. Malgrat l'aparent inversemblança d'alguns diàlegs, qui no ha dit en algun moment frases com «Sempre ens quedarà París» o «Ningú és perfecte», tot i que aquesta darrera és possible que hagi estat el cine que l'hagi robada per donar-li un sentit nou.
Són frases que les devem als escriptors que varen passar per la indústria cinematogràfica, a pesar de tots els problemes que varen tenir. Ningú posarà en dubte, però, que aquest diàlegs imaginatius, plens de suggerències i d'una forta sensibilitat, com déiem abans, formen part del tronc estructural de la història del cinema.
Marcel Pagnol, a Marius (1931), posa en boca d'un dels personatges: «La virginitat és com els mistos: només es pot utilitzar una vegada».
Nosaltres, la gent de Temps moderns, també hem perdut la virginitat: ens vàrem posar com a meta un any per consolidar la revista i precisament aquest mes de març es compleix el primer aniversari. De cara al futur, una vegada afermada la primera fita, la nostra pròxima meta, que procurarem dur a terme durant el pròxim any, és que TEMPS MODERNS es converteixi en una revista de debò i deixi als prestatges de l'oblit el terme «fullsa», objectiu que esperam aconseguir gràcies, als suggeriments i les crítiques dels lectors.
Gràcies. Moltes gràcies.
4 anys de cinema